

► TEMA

Congrés d'Història del Parlamentarisme

Entre els dies 25 i 28 de setembre s'ha celebrat a Itàlia el 75è Congrés de la International Commission for the History of Representative and Parliamentary Institutions (ICHRPI). L'edició de l'any 2024 se celebrarà a principis de setembre a Toledo.

La història del parlamentarisme continua fent camí

► Juan Pedro Bover Sánchez *

Durant quatre dies més de cent investigadors i especialistes en l'estudi de múltiples institucions parlamentàries –historiadors, politòlegs, etc.– s'han reunit a les ciutats de Roma i Nàpols per tal d'exposar i compartir els resultats de les seves recerques recents en aquesta matèria. El Congrés, organitzat per la ICHRPI, ha comptat amb el suport de les universitats

Sapienza de Roma i Frederic II de Nàpols i, a més, ha rebut la medalla del president de la República Italiana com a mostra de reconeixement.

A més a més, durant aquests dies la dita associació ha aprovat una nova constitució i ha establert la seva seu a Viena. Per altra banda, en assemblea general també es va decidir que la direcció d'aquesta organització està liderada durant els quatre anys vinents pels historiadors Jean Garrigues, professor a la Universitat d'Orleans, i per Mikel Urquijo, professor a la Universitat

del País Basc, tot recordant la feina feta pel president que acabava el seu mandat, Joseba Agirreazkueña.

Cal tenir en compte que la ICHRPI és una associació amb més de vuitanta-cinc anys d'història. Si bé cal cercar els seus orígens durant l'època d'entreguerres, concretament el 1936 en un context de crisi de les democràcies liberals i d'ascens de les dictadures, aquesta va

sentation.

El proper congrés de la ICHRPI tindrà lloc a Toledo el mes de setembre de 2024. Precisament, la darrera vegada que aquest esdeveniment tingué lloc a Espanya fou a Palma, l'any 2016, essent la Universitat de les Illes Balears la que s'encarregà d'organitzar-lo.

* Doctor en Història i professor de Secundària

► TEMA

Rivalitats federades

Fa 100 anys que la pràctica competitiva de l'esport rei, el futbol, està federat a les Illes Balears. Una llarga història de competència entre diferents equips de futbol que, malgrat que alguns hagin canviat el nom, mantenen una sana rivalitat intacta.

Un segle de futbol federat a les Balears

► Manuel García Gargallo *

A principis del segle XIX el futbol arrelava amb força a Espanya en forma de campionats territorials precedents de l'actual Lliga nacional. En canvi, a les Balears el fenomen arriba amb retard i fins a la dècada de 1920 no hi hagué cap organització. Fins llavors sorgien tornejos esporàdics sense regulació, àrbitres o camps reglamentaris, on

el ciclisme (especialment en pista) havia pres la davantera com esport de masses.

A mitjan juliol de 1923 arribava a Mallorca el president de la Federació Catalana de Futbol, Ricard Cabot, qui faria les primeres gestions per constituir un ens federatiu dependent de la federació catalana. Al Gran Hotel de Palma se celebrà el 15 de juliol la primera reunió amb representants de clubs locals i el 4 de novembre es constituïa al local social de la RS Alfons XIII FC el Comitè Provincial de les Balears,

De conformidad con lo anunciado, el domingo por la mañana se reunió el Comité provincial para tomar posesión de los cargos los señores elegidos. La Junta del Comité quedó así constituida:
Presidente. — Don Sebastián Sancho Lehot (Real Sociedad «Alfonso XIII»).
Vicepresidente. — Don Guillermo Mayo (Balears).
Tesorero. — Don Pasqual Mas Burill (Unión Protectora Mercantil).
Contador. — Don Gregorio Mesquida (Regional).
Secretario. — Don Domingo Riutort (Mahón F. C.).
Vocales. — Don Baltasar Ferrer y don José Bustamante (representado, respectivamente, a los clubs «España, de Villa Carlos, y «Unión Sportiva», de Mahón).

amb quatre clubs de Mallorca i tres de Menorca, que es va integrar a la federació catalana. La presidència recaigué en Sebastià Sancho, director de l'Alfons XIII.

Amb el Comitè es posaren les bases d'aquest esport, que en tres temporades passaria de 12 a 34 clubs associats. L'ens gestionà el naixent futbol federat en dues com-

peticions, Mallorca i Menorca, dins la tercera categoria del campionat català. Fou llavors que es consolidaren els clubs de referència i les principals rivalitats: el 1924 el campionat mallorquí ja comptava amb Alfons XIII FC, Balears FC, Constància FC i FC Manacor, encara vigents avui. El mateix a Menorca, amb Unió Sportiva i Menorca FC.

Així es posaren les bases de la nova federació balear, constituïda el 18 de juny de 1926 com a continuació de facto del Comitè sense canvis rellevants, havent iniciat el camí per esdevenir el principal esport de l'arxipèlag. Sota el Comitè, ara fa cent anys, naixia la competició oficial de futbol a les Illes, avui regida per la Federació de Futbol de les Illes Balears (FFIB) presidida per Pep Sansó.

* Doctor en Història Contemporània (UB).

► TEMA

Formació per empoderar

La resiliència empresarial es fomenta mitjançant una visió positiva del fracàs, formació contínua i empoderament dels empleats, i la UIB, reconeixent la seva importància, impulsa aquesta competència en el marc del projecte europeu FENIX.

La resiliència empresarial: clau per afrontar els reptes del futur

► Rubén Comas-Forgas *

La resiliència, definida com la capacitat de recuperar-se ràpidament de les dificultats o adaptar-se positivament a les adversitats, és més que mai una necessitat en l'entorn empresarial contemporani.

Les empreses que destaquen són aquelles que no només poden resistir aquests desafiaments, sinó que

també són capaces d'utilitzar-los com a trampolins per a la innovació i el creixement. Aquesta flexibilitat i adaptabilitat no es limiten només a la infraestructura o a les estratègies empresarials, sinó que s'estenen a la cultura de l'empresa i a la mentalitat dels seus empleats.

Però, com es fomenta aquesta resiliència en l'entorn laboral? La primera passa és canviar la nostra percepció sobre el fracàs. En lloc de veure'l com un desenllaç negatiu, cal considerar-lo com una oportuni-

tat valuosa per a l'aprenentatge. En cada obstacle o error, hi ha lliçons amagades que poden servir per reforçar la nostra capacitat de resposta davant futures adversitats. D'altra banda, la formació contínua és essencial. En un món en constant evolució, oferir als treballadors les eines i habilitats necessàries per adaptar-se i evolucionar és crucial. A més, l'autoconeixement té un paper fonamental en la resiliència. Quan un individu entén les seves

fortaleses, debilitats i límits, està millor preparat per enfrontar-se a qualsevol repte amb una mentalitat més oberta i flexible. Finalment, l'empoderament dels empleats, donant-los veu i autonomia en les seves tasques, fomenta un sentiment d'apropiació i compromís, elements clau per cultivar una actitud resilient en el lloc de treball.

La Universitat de les Illes Balears (UIB) ha reconegut la importància d'aquesta competència i lidera el projecte europeu FENIX (<https://fenixproject.eu/>). Aquesta iniciativa pretén crear eines, estratègies i recursos formatius per impulsar la capacitat resilient tant de les organitzacions com dels seus treballadors.

* Membre de l'IRIE-UIB i coordinador del projecte FENIX